"నేనున్నాను..."

సింగరాజు రామచంద్రమూర్తి

"సైకిలు నేను పెడతానులే గురూ, నువ్వు లోపలికి పద" అన్న మాటలు వినబడి బయటకు చూసింది కుమారి. బయట భర్త, అతని పక్కన అతని ఆఫీసులోనే పని చేసే సుబ్బారావు కనపడ్డారు.

వెంటనే కాలెండరు వైపు చూసింది."కరెక్టు, పదవ తారీకు" ఒళ్ళు మండిపోయింది కుమారికి. "అంత టంచన్‌గా పదవ తారీకు కల్లా వచ్చేసి అప్పు అడిగేపాటి తెలివి ఉన్నవాళ్ళు ఆ అప్పు తీసుకోకుండా ఇల్లు గడుపుకోవడం నేర్చుకోలేరా?' అనుకుంది.

"ఇదుగో కుమారీ, సుబ్బులుక్కూడా కాఫీ పంపు" అన్నాడు గోపాల్రావు బయట నుంచే.

అదీ ఆమెకు చిరాకే! "వచ్చేదేమొ మీ దగ్గర అప్పుకోసం. అదే దండగ అనుకుంటూంటే ఈ పై అముదం కూడా దేనికో" అంది ఒక రోజున.

"అలా కొట్టిపారేయకు. వాడు నా బాల్య స్నేహితుడు" అన్నాడు.

"బాల్య స్నేహితులలో ఒకడు అనండి. ఇంకా ఉన్నారుగా రామదండు! మీరు మీతో చదువుకున్న వాళ్ళని వేరే చూపించనక్కరలేదు. అంతా మీ చుట్టూనే, ఈ ఊరిలోనేఉన్నారు. పదవ తారీకు నుంచి ముప్పయవ తారీకు దాకా మన ఇల్లు పావనం చేస్తూనే ఉంటారు. అయినా భలే బాచ్ మీది. ఒక్కరూ పై చదువులకూ, పై ఊళ్ళకూ వెళ్ళలేదు!"

"చదువన్నది ఎందుకో చెప్పు ముందు. కేవలం ఉద్యోగం కోసమే కదా! అదృష్టంకొద్దీ మేము డిగ్రీ పూర్తి చేసేసరికి మా ఆఫీసు వెలిసిందిక్కడ. అందరం గబగబ జేరిపోయా మందులో. పైగా నా విషయం అంటావు. పొలం, ఇల్లు పాలి చూసుకుంటూ ఇక్కడే ఉండవలసిన అవసరమూ ఉంది ... అసలు పై చదువులకి వెళ్ళే శక్తి ఎందరికుందంటావు - అందువల్ల పాపం వాళ్ళెవరూ వెళ్ళలేదు!"

"శక్తి ఎందుకు, మీరున్నారుగా కల్పవృక్షం!అప్పుడే మీరందరికీ చదివించకపోయారూ, ఇప్పుడిలా జీవితాంతం కొద్దో గొప్పో సాయం చేసే అవసరం తప్పేది!".

"వాళ్ళని కేవలం మనమే పోషిస్తున్నట్టు మాట్లాడతావేమిటి?"

"పోషించనూ పోషించ గలరు అంతటి ప్రేమ వాళ్ళంటే మీకు."

గోపాలరావు లోపలికి రావడంతో కుమారి వర్తమానంలోకి వచ్చింది. "నిన్న చేసిన చేగోడీలు కాసిని...." అన్నాడతను.

మీకా అయనకా?"

"వాడికీ, నాకూను. పాపం వాడికిష్టం. చిన్నప్పుడు నాకు కొని పెడుతుండేవాడు."

"అందుకే చదవబ్బ ఉండదు."

"వాడిలా అగపడుతున్నాడు గాని కుమారీ, ఎంత తెలివిగల వాడో తెలుసా? ఒకసారి ... అవునుగాని నాకెప్పుడూ తోచలేదు. నీకు పాపం పెళ్ళయి పోయింది కద ఇంకా 'కుమారి' అని పిలవటం ఏమిటో య్?"

"ఎప్పటికప్పుడు పెళ్ళికాని అమ్మాయితో మాట్లాడుతున్న థ్రిల్ మీకు కలిగించేందు! లేకపోతే అమ్మో రోడ్డమ్మట ఈల వేసుకుంటూ తిరగరూ?"

"అయితే నేను అలా తిరిగే రకం అంటావు".

"విషయం మార్చకండి.ఇలా డబ్బులిచ్చి మీరు వాళ్ళని సోమరిపోతులని చేస్తున్నారు. మీరు వాళ్ళకి స్నేహితులు అని అనుకుంటున్నారు. కాని నిజానికి శత్రువే! వాళ్ళలోని కష్టపడే శక్తిని చంపుతున్నారు. మీరిచ్చే అప్పుల కోసం, దానధర్మాల కోసం మీ చుట్టూ తిరిగి కాలం వృధా చేసుకుంటున్నారు. వాళ్ళ పొగడ్తలు వినటానికి అలవాటుపడి మీరు! ... అయినా కంఠశోష. మీరు మారరు. నా కాలం వృధా. బయటికెళ్ళి కూర్చోండి - కాఫీలు టిఫిన్లు పంపుతాను. వాళ్ళు మిమ్మల్ని కీర్తిస్తుంటగా విని ఆనందపడండి."

గోపాలరావు బయటకొస్తూనే సుబ్బారావు మొదలెట్టాడు. "పిల్ల పెద్దమనిషయింది గురూ, నీ చేతితో ఎంతిచ్చినా నాకు కలిసొస్తుంది...."

లోపల నుంచి కుమారి "వాళ్ళమ్మాయికి తొమ్మిదో ఏడు" అంది పెద్దగా.

"ఏరా విన్నావా? మీ అమ్మాయికి తొమ్మిదో ఏడట గద!"

నవ్వేశాడు సుబ్బారావు, "సారీ. 'అమ్మాయి' అంటే వదినగారి కూతురు. మొన్నను చూసిపోదామని వచ్చారులే. ఈ రోజు వెళ్ళిపోయేవాళ్ళు! అంతలో ... ఒక్క రెండు వందలు. ఎంత జాగ్రత్తగా చేసినా అంతా కావాలి!"

"అవునురా, వదినగారమ్మాయయితే నీకెందుకు ఖర్చు?"

"తప్పు గురూ. మనింట్లో అయితే అది మన బాధ్యతే. కావాలంటే చెల్లమ్మగారిని అడుగు. ఇరుగు పొరుగు నవ్వుతారు. ఆనకొచ్చి మావిడా మా మరదలూ చెల్లెమ్మ గారిని పిలుస్తారు."

"వదినగారన్నావు గదరా?"

"అదే గురూ, నాకి తేడాలు గుర్తుండవు".

"పోనీ మీ ఆవిడా, మీ మరదలు మధ్య తేడా గుర్తుంటుందా?" అన్నాడు గోపాలరావు మెల్లగా.

"తప్పు గురో, కళ్ళు పోతాయి ... ఇప్పించవూ మరి"

"రేపు ఆట ఎవరింట్లోనేమిటి?" రహస్యంగా అడిగాడు గోపాలరావు.

"మన మూర్తిగాడింట్లో ... అదుగో మాటలో వాడే వస్తున్నాడు."

మూర్తి వస్తూనే "ఏరా గోపాలం, కిళ్ళీలు తెచ్చుకోకుండా వచ్చేశావుటగా!" అన్నాడు.

"అవును. నీకెవరు చెప్పారు?"

"మన వాడింటికి వెడుతున్నాను వాడి కిళ్ళీ మాంచిదొకటి కట్టు" అన్నాను మన పంతుల్ని."అది సరే, అసలు రోజూ తీసుకెళ్ళవలసివే తీసుకువెళ్ళ లేదాయన. మళ్ళా పాపం ఇంత దూరం రావాలి! అందుకని కుర్రాడి చేతికిచ్చి పంపుదా మనుకుంటున్నాను. దేముడిలా మీరొచ్చారు. ఇవి తీసుకెళ్ళండి. చాలు" అని ఇచ్చాడు. ఇవ్వుగో" అంటూనే చేతిలో కిళ్ళీలు పెట్టి "హమ్మయ్య' అన్నాడు మూర్తి.

"ఒరేయ్ నాన్నా, మూర్తి మావయ్య కూడా వచ్చాడు గాని అమ్మకి చెప్పు" అన్నాడు సుబ్బారావు బయటికొచ్చిగోపాల్రావు కొడుకు మురళితో.

వాడు నవ్వి "చెప్పక్కర్లేదు. మా అమ్మకన్నీ తెలుస్తూనే ఉంటాయి. అలా వంటింటి కిటికి కెదురుగా రోడ్డంతా కనపడుతుంటుందిగా!" అన్నాడు.

"వాళ్ళమ్మ నేర పరిశోధన శాఖలో ఉండాలిసిన మనిషి." అన్నాడు గోపాల్రావు.

మూర్తి కుర్రాడిని చేయి పట్టుకుని "అవునొరేయ్ నాన్నా, ఏమిటి ఎలా చదువుతున్నావు ఏమిటి కథ? బాగా చదవాలి. మా అమ్మాయినిచ్చి చేయాలి మరి. నువ్వు బాగా చదువుకుంటేనేగాని చేసుకోదది" అన్నాడు.

వాడు లోపలికి పారిపోయాడు.

"ఎంతమందిని చేసుకుంటాడ్రా వాడు. నీ కూతుర్ని, ఇదుగో వీడి కూతుర్ని, కిళ్ళీల కోసం పంపుతే పంతులూ అదే మాట!" నవ్వాడు గోపాల్రావు.

"సిరిగల వానికి చెల్లును - నీకూ, నీ కొడుక్కి ఏం రా?"

"నోరు ముయ్. మా ఆవిడ వింటే అందర్నీ తరుముతుంది. ఇంతకీ నీ విషయం చెప్పు."

"ఏముంది గురూ, మా అత్తగారు వచ్చింది. ఆవిడ రాక రాక వస్తుంది. చీర పెడితేగానీ వల్లకాదంటుంది మా శ్రీమతి. ఆ మాట నిజం కూడా. కనుక అర్జంటుగా రెండు వందల యాభయి కావాలి. దానిని గుండ్రం చేస్తే మూడు ఇప్పించు. ఆనక మా

శ్రీమతి మీ ఇంటికి వస్తుంది - మీ వాళ్ళు సెలెక్షన్ బావుంటుందిట."

"అయితేనికనేం, ఇటు వచ్చినప్పుడు ఎకాకి తీసుకువెడతారు బజారుకు. ఇప్పుడు నీ చేతికెందుకు?"

"అమ్మమ్మ. అలా చేయకు. ఆడవాళ్ళకి ఆ విషయం అప్పజెబుతే బడ్జెట్ దాటిపోతుంది. నా చేతికొస్తే నేను ..."

నవ్వాడు గోపాల్రావు.

రాత్రి ఎనిమిది వేసేసరికి మరో ఇద్దరు రావడం ఇబ్బందులు చెప్పడం డబ్బులు పట్టుకు పోవడం జరిగింది.

"అదోయ్ సంగతి" అన్నాడు గోపాల్రావు ఎనిమిది దాటాక.

"మీరు కొలువు ముగించే లోపల ఒకాయన భార్య,, మరదలు పేరంటం పిలిచారు. మరో ఆయన భార్యతో చీరల సెలెక్షన్‌కి వెళ్లాను. "మరో ..." మధ్యలోనే ఆపేసి నవ్వింది కుమారి. గోపా ల్రావు కూడా నవ్వాడు. మిత్రుల తెలివికి.

మళ్ళీ కుమారే అంది. "నెలలో ఒక్క పది రోజులు మీ డబ్బుమీ దగ్గర ఉంటుంది. మిగిలిన ఇరవయి రోజులూ వాళ్ల దగ్గరే! అదయినా నేను "పదవ తారికు లోపల అప్పు ఇవ్వద్దు" అని రూలు పెట్టాను కనుక. దగ్గర దగ్గర పన్నెండు వందలు ఇప్పించారు ఈ పన్నెండు వందలు మీ ఆఫీసు బాంకులో వేస్తే నెలకి ఆరు రూపాలొస్తుంది డిపాజిట్‌గా వేస్తే పన్నెండు వస్తుంది. వీళ్లకి కాకుండా బయటవాళ్లకి వడ్డీకి తిప్పితే నెలకు ముప్పయి ఆరు నుంచి నూట ఇరవయి దాకా!"

"మీ నాన్న బాంకు బుద్ధి నీకు బాగా వంటబట్టింది అన్నీ రూపాయి పైసల్తో లెక్కలేయకూడదు పిల్లా! సుమతీశతకం ప్రకారం మనం అప్పులీయకపోతే అంతా ఊరు విడిచిపోతారు. ఆనక నీ ఇష్టం!"

గొంతు తగ్గించి రహస్యంగా అంది కుమారి "నేను కొన్ని కుటుంబాలు గమనించాను. పరిశీలనగా. అప్పుడు నేను గ్రహించినదేమిటంటే పిల్లల్ని చదివించే రోజులలో తల్లి, తండ్రి డబ్బుకి ఇబ్బంది పడుతున్నట్లుంటే ఆ పిల్లలకి పెద్దయినాక తండ్రిమీద గౌరవం ఉంటుంది. "మా నాన్న మా కోసం కష్టపడ్డారు" అని. ఇలా విరజిమ్ముతుంటే వాళ్లకి అదే బుద్ధి వస్తుంది. మీ చిన్న కొడుకు మొన్ననెవరికో రెండు రూపాయిలు అప్పిచ్చాడట!"

గోపాల్రావు ఆనందపడిపోయాడు.

"బాగానే ఉంది సంతోషం. అవసరానికి ఆదుకోవడం పిల్లలకి నేర్పడం మంచిదే. అయితే అది పరస్పరం అన్న విషయమూ తెలియాలి. ఒకవేళ స్నేహం చేసినప్పుడు తెలియకపోయినా తరువాత పరిక్షించుకోవాలి' అని క్షణం ఆగి "మీ మిత్రులకు పరిక్ష పెట్టబోతున్నాను" అంది కుమారి.

ఖంగారుపడి పోయాడు. "అదికాదు. వాళ్ళ దగ్గరే డబ్బుంటే మనల్నెందుకు అడుగుతారు కుమారి?"

"ఆగండి. ఆ మాత్రానికి వాళ్లనేం ఉరి తీయం కదా! పిల్లలకు కూడా తెలియాలి - ఇంటికొచ్చే నాయనగారి స్నేహితులు ఎటువంటి వారో! కాఫీలు, టిఫిన్లూ, అందించలేక చస్తున్నారు వాళ్ళు"

ఒక రోజు శెలవు పెట్టించింది గోపాలరావు చేత. చిన్న కొడుకుని పిలిచి "నాన్నగారి ఆఫీసుకెళ్లి మూర్తి మామయ్యగారు లేరూ, ఆయన్ని అడుగు "మా నాన్నగారు అర్జంటుగా ఊరికి వెడుతున్నారుట. రెండు వందలు కావాలి. మీ దగ్గర్లేకపోతే ఇంకో మావయ్యగారి దగ్గర

"అదేమిటి?" తెల్లబోయింది కుమారి.

"అదేనమ్మా, వాళ్లందరూ కూడా రూపాయి చూసి చాలా కాలమయిందట. నాన్నగారి దగ్గరకే వద్దామనుకుంటున్నారుట. మరి మనకి అవసరం కదా అని ఇంకెవరినయినా అడిగి ఇప్పించుదామంటే వాళ్ల మాట ఎవరూ నమ్మరుట. "నువ్వే చూద్దువుగాని రారా నాన్నా" అంటూ నన్ను ఎవరి దగ్గరకో తీసుకువెళ్లారు. సుబ్బారావు

ఇప్పించమన్నారు అని అంటూ వాడిని పంపేసి "మీ ముఖ్య స్నేహితుల పేర్లు రాసిచ్చాను వరండాలో నే కూర్చుని ఉండండి వాడు తీసుకు రాబోయే డబ్బుకి' అంది గోపాల్రావుతో

గోపాల్రావు మాట్లాడలేదు.

వెళ్లిన అరగంటకల్లా తిరిగి వచ్చాడు వాడు "మీ నాన్న చేత చీటీ రాయించుకుని రా రా నాన్నా అన్నారు మావయ్యగారు" అన్నాడు

మావయ్యగారు ఆయనెవరికో నన్ను చూపించి "వీడు మన గోపాల్రావు కొడుకు మూడు వందలు అర్జంటుగా కావాలిట గురువుగారు అన్నాడు.

ఆయన నవ్వేశాడు కొత్త ఎత్తు వేస్తున్నా వేమిటోయ్ సుబ్బారావు? మీ వాడేనా వీడు ఎన్నో వాడేమిటి?' అన్నాడు

నాక్కోపం వచ్చింది ఛ గోపాలరావుగారి అబ్బాయినండి' అన్నాను

"నేనున్నానని ..."

"గొప్ప ట్రయినింగిచ్చాడ్రోయ్. మీ నాన్న నీకు" అన్నాడాయన.

నా కసహ్యం వేసి ఇవతలికొచ్చేసాను. "ఒరే నాన్నా, మీ నాన్న చేత చిన్న చీటీ రాయించుకురా. ఎంత కావలసి వస్తే అంతా పుడుతుంది." అన్నారు మావయ్యగారు. మరి రాసిస్తారా?" అన్నాడు వాడు.

"విన్నారుగా మిత్రుల ప్రజ్ఞ !"

మాట్లాడలేదు. గోపాల్రావు. వాళ్ల ప్రజ్ఞ అతనికి తెలియనిది లేదు.

"పైగా చూడండి, మనం రెండు వందలకి కబురు చేస్తే మీ సుబ్బులు ఆయనెవరినో మూడు వందలడిగాడు ... నాకు తెలియకుండా మీరిచ్చేస్తూంటే కాదనేది లేదు. మీ డబ్బు, మీ యిష్టం. కాని అలాకాక నాకు తెలిసేలా ఇస్తున్నారు కనుక ఇప్పుడు నాకో మాట మీరు".

"కైక వరాలలాగానా?"

"ఏమయినా అనుకోండి. డబ్బు విలువ పిల్లలకి తెలియాలి. అది నా తపన. ఇక మీదట ఎవ్వరికీ, ఏమి ఇచ్చే వీలులేదు. డబ్బు పట్ల లక్ష్యం లేకపోతే లక్ష్మి నిలవదండి."

మాట్లాడలేదు గోపాల్రావు ...

"పంపులు కట్టేసినట్లయి పోయింది మా పని" అంటూ లబలబలాడి పోయాడు మూర్తి గోపాల్రావుతో.

అయితే గోపాల్రావు ఏమీ మాట్లాడలేదు ...

ఎక్కడికీ పోకుండా ఇంట్లోనే కూర్చున్నాడు. ఒక రోజు "ఈవాళ నుంచి తోట పని ప్రారంభిస్తున్నాను కుమారి" అన్నాడు.

"మంచిదే వంటికి, ఇంటికి కూడా. కాని అతిగా చేయకండి."

రెండు పూల మొక్కలకి బోదులు చేశాడు. కొబ్బరి మొక్కకి కాలువ సరి చేశారు. గభాలున కూర్చుంటూ "అలవాటు లేకపోవడం వల్ల గుండె దడదడలాడుతోంది కుమారి" అన్నాడు.

కుమారికి గుండాగినంత పనయింది. "అయినా మీకెందుకి చాకిరి. ఏం చేద్దామిప్పుడు." అంది ఖంగారుగా.

గుండెమీద చేత్తో రాసుకుంటూ "చూద్దాం కాసేపు" అన్నాడతను.

"వీపులోకి నెప్పి వస్తోందా?"

"వస్తున్నట్టే ఉంది. చెమటలు పోస్తున్నట్లున్నాయి ముఖం మీద. కొంచెం విసరవూ? .. ఊపిరి కూడా కొంచెం భారంగా వస్తున్నట్లుంది కుమారి. హాల్లోకి పోదాం పద"

"పత్రికలలో "గుండె జబ్బులు" చదివి చదివి అన్నీ మీకున్నట్లే భావించుకుంటున్నారు. ముందు మనసులోంచి ఆ ఆలోచన తీసేయండి. ధైర్యంగా ఉండండి" అని క్షణం ఆగి "నెప్పి బాగా ఉందా? ఎడమచేతిలోకి వస్తున్నట్లుగా ఉందా?" అంది.

పేలవంగా నవ్వాడు గోపాల్రావు. నన్నంటున్నావు గాని నువ్వు పత్రికల భాషే మాట్లాడుతున్నావు భయపడకు మనది పెద్ద బస్తీ. గదిలోకి పోదాం పద"

గభాలున అతన్ని పట్టుకుంది. "మీరు కదిలితే నా మీద ఒట్టే! అడుగు వేయకూడదు. చెమట బాగా పోస్తున్నట్లుందా?"

"ఆ" అన్నాడు గోపాల్రావు.

"మీకు ఈ వెధవ సిగిరెట్లొకటి. ఆపండి దేముడా అంటే నా మాటవింటారా?" కళ్ల నీళ్లు తిరిగాయి కుమారికి. "ఇప్పుడేది దారి? ... మీ సుబ్బారావుగారికి కబురు చేస్తే?"

"ఎందుక్కుమారి. అందర్నీ ఖంగారు పెట్టడం?" అని అంటూనే గుండె మీద రాసుకోవడం చూసింది కుమారి. ఇకనామె మనసు ఆగలేదు.

"కబురు చేస్తే వస్తాడా మీ సుబ్బులు?"

"అంటే - ఎందుకు రాడు?"

వెంటనే కొడుకుని సుబ్బారావు కోసం పంపి "వేడి వేడి కాఫీ పెడతా నాగండి" అంటూనే లోపలికి పరుగెత్తింది. గోడ కానుకుని ఏలాగే కూర్చున్నాడు గోపాల్రావు.

పది నిముషాలలో ముందుగా సుబ్బారావు, తరవాత మూర్తి వగయిరా మిత్ర బృందం అంతా వచ్చేశారు 'ఏమిటి గురూ?" అంటూ

వాళ్లనందరిని చూడగానే కుమారికి కొండంత ధైర్యం వచ్చేసింది "చూడండి గుండె నెప్పంటారు, ఖంగారు పడకంటారు. ఖంగారు కాక ఏమిటి చెప్పండి?"

"మీకింక భయంలేదమ్మా. ఒరేయ్ సుబ్బులూ, రిక్షా కేకెయ్. కాదు కాదు. ఆగు. శ్రమ ఉండకూడదు కద మన డాక్టర్ శంకరం లేడూ అక్కడికే కద మనం వెళ్లేది. వాళ్ల కారు తీసుకురా గురువుకని చెప్పి' పురమాయించాడు మూర్తి క్షణాల మీద కారు రావడం, అందరూ కలిసి శంకరం క్లినిక్కి చేరుకోవడం జరిగిపోయింది వివరాలు వింటూనే గోపాల్రావుని గదిలోకి తీసుకు వెళ్లిపోయాడు డాక్టర్ శంకరం.

క్షణం ఒక యుగంగా ఉంది కుమారికి కాసేపటికి డాక్టర్ బయటికి వచ్చి "ఈ చీటి మీద మందు రాశాను. తెప్పించాలి. అసలు మామూలుగానే దొరకదు. అందులో ఈవాళ ఆదివారం" అన్నాడు మూర్తితో వింటున్న కుమారి ఖంగారుగా మూర్తి వంక చూసింది అతను మాత్రం నిబ్బరంగా మా రాధాకృష్ణని పంపిస్తాను పాతాళలోకంలో ఉన్నా తేగలడు వాడు. షుమారుగా ఎంతవుతుంది" అన్నాడు

"ఎంతయితేనేమండి అన్నయ్యగారు, ఇదుగో ఈ రెండు వందలూ ఉంచండి" అంటూనే రెండు నోట్లు ఇచ్చింది కుమారి.

ఇబ్బందిగా నవ్వాడు మూర్తి. 'మా గోపాలం కోసం నేనే ఖర్చుపెట్టవలసిన వాడినమ్మా, అయితే నా దగ్గర డబ్బులుండవు వాడు మాకెంత సాయం చేస్తాడు!"

కుమారికి కళ్ల నీళ్లు తిరిగాయి 'కొండంత అండగా వచ్చారు అందరూ, అదే చాలు' అంది.

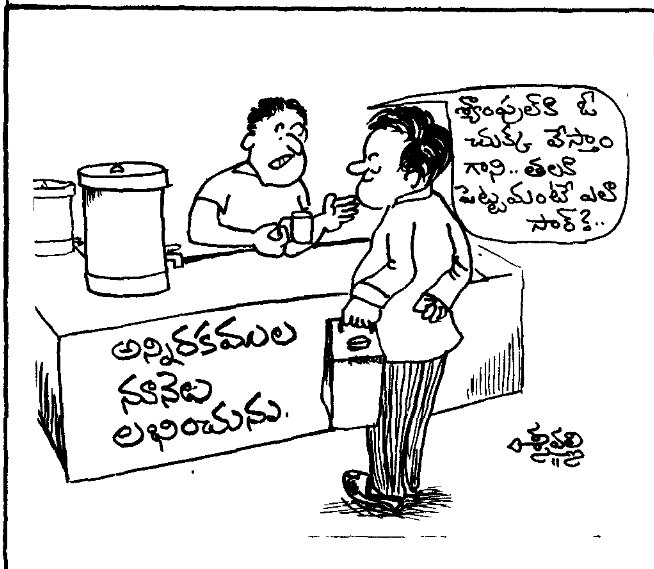

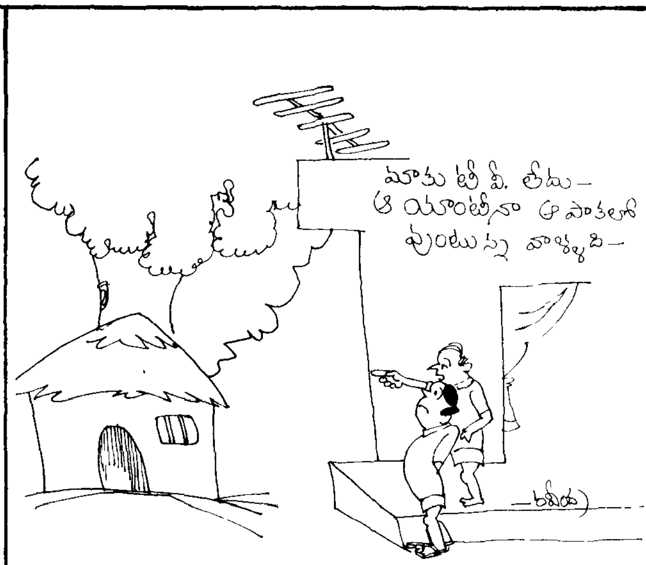

ఇ·వేమన·పద్యాలు

నిరుపేదల రక్షించెడు
సరసుడు నెరదాతగాక సంపన్నులదా
భరియించు వాడు దాతయె
మెరమెచ్చుల దాతయతడు మేదిని వేమా

మళ్ళీ కాసేపటికి డాక్టర్ బయటికి వచ్చి ఒక చీటి ఇస్తూ "డాక్టర్ పరమేశ్వరరావుగారు లేరూ, కార్డియోలజీ స్పెషలిస్టు, ఆయనకు ఈ చీటి చూపించి "ట్రీట్మెంటు సరిగానే ఉందా" అని అడగాలి. కేసు సీరియస్‌ది కాదు. లేకపోతే ఆయన్నే పిలిపించేవాడిని." అని నవ్వుతూ "ఆదివారం కదూ, ఇంటిలో దొరకరు.పొద్దున్నుంచి 'ముగ్గులో' ఉంటారు. పట్టుకోవడం కష్టం." అని మళ్ళీ లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు.

కుమారి ఖంగారుగా మూర్తి వంక చూసింది.

మూర్తి నవ్వేశాడు. "మన సుబ్బులు కిలాంటి స్థలాలు తెలుసునమ్మా భయపడకు." అంటూనే

"నేనున్నానని ..."

అతన్ని కేకేశాడు.

అరగంటలో నలుగుర్ని నాలుగు రకాల పనుల మీద తోలేశాడు మూర్తి. అంతలోనే డాక్టర్ శంకరం ఇంట్లోంచి కబురొచ్చింది "కుమారి గారిని లోపలికి రమ్మంటున్నారు అమ్మగారు" అంటూ.

"ఎందుకులెండి" అంది కుమారి మూర్తితో

"ఆది కాదమ్మా, మన స్నేహితులే. లోపలికి వెళ్ళు నేను లేనూ ఇక్కడ!"

డాక్టరుగారింట్లోకి వెడితే ఎదురుగా ఆయనా, భార్యా, కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ఉండటం కనపడింది కుమారికి. ఆమెను చూస్తూనే "రండి, రండి. ఇప్పుడే కాఫీ పెట్టించాను, గోపాల్రావుకి నాకూ తీసుకువెడదామని! ఈవిడ మా ఆవిడ. పేరు సావిత్రి. మా గోపాల్రావు భార్య కుమారి ... చదువుకునే రోజుల్లో నాకు సినిమాలకి డబ్బిచ్చేవాడు మా గోపాల్రావు" అని నవ్వాడు శంకరం.

అంతలోనే సావిత్రి అందుకుని "ఇక్కడికి వచ్చిన ఈ నెల రోజుల్లో ఎన్ని సార్లు చెప్పి ఉంటారు మీ వారి గురించి! మీ ఇంటికి తీసుకు వెళ్ళడం మాత్రం పడటం లేదాయనకి! నేనే వద్దామంటే నాకీ ఊరే కొత్త!" అంది.

"ఎలాగుందండి మా వారికి?"

"ఎవరికి? ... ఓహ్ అదా ... మన వాడికా, బ్రహ్మాండం! సీరియస్ కాకపోవడం అదృష్టం. చాలా లైట్ ... సాయంత్రం మనింట్లో భోజనాలు చేసి కలిసి ఇంటికి పోదరు గాని. నో, ఇంకో మాట వినను. మీ ఆయన నా పేషెంట్. అదిగుర్తుంచుకోండి. మాటకి ఎదురు చెప్పకూడదు" అని నవ్వాడు ...

మరుసటి ఆదివారం డాక్టర్ శంకరం ఇంటి పైగది సిగరెట్టు పొగలతో నిండి ఉంది. పేక ముక్కలు పడి లేస్తున్నాయి -

"ఏరా డాక్టరూ, 'కాంపోజు' మందు చీటీ మీద రాసి "ఇది మామూలుగానే దొరకదు. అందులో ఆదివారం" అంటావా? అన్నాడు గోపాల్రావు.

"పాపం హడలిపోయిందిరా మా చెల్లెమ్మగారు - పసుపు కుంకుమ నిలబడుతుందో నిలబడదోనని!"

"మన వాడి నాటకం మాత్రం అద్భుతం గురో, చీటి మీద "ఆదివారం సిటింగ్ మనింట్లోనే" అని రాసి డాక్టర్‌గారి కోసం మరొక మనిషి. పైగా "ట్రీట్‌మెంట్‌సరిగా ఉందా" అని అడగాలిట. ఓర్ని, శంకరంగాడు పెద్ద ఏక్టర్‌రా".

"నేనూ, మా ఆవిడా కబుర్లు చెప్పుకుంటుంటే వచ్చిందిరా పాపం, ఆవిడ్ని చూస్తే జాలేసింది. తల్లడిల్లిపోతోంది. నీ మీద భలే కోపం వచ్చిందిరా గోపాలం.'

"మన కోసం ఇంత నాటకం ఆడిన మన గురువు, మహా దాత, దాన కర్ణ గోపాల్రావు ఆరోగ్యం కోసం చీర్స్".

"చీర్సా, బీర్సా?"

"ఈ నాటకం అడ్డం పెట్టుకుని మా ఆవిడ దగ్గర ఖర్చుల కింద మెత్తం మూడు వందలు పట్టేశారురా వీళ్ళు!" అన్నాడు గోపాలరావు శంకరంతో.

"అప్పుడే ఏమయింది. సంజీవిని హనుమంతుడు తెచ్చినట్లు నాలుగు పక్కలకి వెళ్ళి పనులు చేసుకు వచ్చారందరూ. మీ మేలుమరవలేను" అని ఈ రోజు అందర్ని భోజనాలకి రమ్మనమంది మా చెల్లెమ్మగారు నీతోనే వస్తున్నాం మేము".

"అదొక ఆముదమా! సరే. ఒరేయ్ శంకరం నువ్వు కూడా సరదాగా రావాలి - నా ప్రాణం నిలిపిన వాడివి కద, నువ్వు భోజనం చేయకపోతే తృప్తి ఉండదు. మా కుమారికి. బట్టలు కూడా పెడుతుందేమో చూసుకో నీ అదృష్టం" అన్నాడు గోపాల్రావు. □